

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Prokletí

Mabiny

farmy

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CHERRINGHAM –
The Curse of Mabb's Farm, vol. 6
vydaného v roce 2014
nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-8

ISBN 978-80-7633-971-2

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Prokletí

Charlie Fox se přes šířku údolí díval na slunce, které pozvolna klouzalo za kopce na obzoru.

Už bych měl bejt zpátky na farmě, pomyslel si. Dát si jedno pěkně vychlazený, zatímco Caitlin bude chystat večeři.

Pořád však trčel na pastvině a pokoušel se přimět ty zatracené krávy, aby zamířily po svahu pěkně domů k dojení, místo aby se zastavovaly každých pár kroků u kdejakého drnu, spásaly ho, poulily na Charlieho oči a zadumaně přežvykovaly.

Jako by mu chtěly říct: My půjdeme, až budeme chtít!

Tohle pasení krav se dařilo navlas stejně špatně jako všechno ostatní, co se farmy týkalo... Na co Charlie jenom sáhl, to šlo, jak říkal, do sraček.

Povídali mu: máš pár pěkných dojných krav, nic snadnějšího nemůže být! Malé stádo, nízké náklady, ale velký zisk – tak mu to tvrdili.

Krávy samy sežerou tu mizernou trávu a stroj je podojí.

Jistě. Jasně.

Až na to, že ta prašivá dojící mašina byla skoro na rozpadnutí a každá oprava stála nehorázné peníze. A co pak, když se ty mizerné krávy ani nechtěly nechat podojit?

Tohle jerseyké plemeno bylo zatraceně drahé. Člověk by řekl, že v nich nebude nic než mléko.

A ke všemu přišel zase o jedno zvíře. Na začátku roku jich měl ještě třicet, ale teď jenom šestadvacet kvůli tomu pitomému nesmyslu s tuberkulózou.

„Dávejte dobrý pozor na ostatní kusy,“ povídal veterinář a podal Charliemu účet s obrovitou sumou na konci.

Slunce zapadlo a podzimní zatažená obloha začala tmavnout.

„Tak se hněte!“ pobídl krávy.

V ruce držel svižný prut, kterým měl stádo popohánět, jenže se zdálo, že to musí dělat nějak špatně, protože dosáhl jenom toho, že po něm zvířata zlostně loupala očima.

Neměl ani jednoho býka. Žádnou zlou rohatou potvoru, nic takového. Přesto nepovažoval za dobrý nápad rozzuřit zvíře této velikosti.

Ochlazovalo se, a tak si mnul ruce, aby se zahřál, a zahleděl se na farmu. Znovu pomyslel na to, že Caitlin už na něho bude čekat s večerí, a v té chvíli si povšiml ohně.

Na vteřinku ztuhl, jako by scéna, kterou měl před sebou, patřila do nějakého hororového filmu, na které se tak rád díval.

Jenže pak zařval: „Do prdele!“ To už se rozběhl, hnal se dolů po kluzkém blátivém svahu a tryskem se řítit ke své farmě.

Pohled upíral na požár.

Nehořel obytný dům. Caitlin a Sammy budou díkybohu v pořádku.

Ale traktor, který zaparkoval kousek před stodolou, stál v jednom plameni.

Ještě ho nestačil splatit, a teď ten krám hořel jako fakule, takže skrz ohnivou clonu byl sotva patrný obrys stroje. K nebi se valil sloup černého dýmu.

Jak se hnal dolů, viděl, že z domu vyběhla Caitlin a v náručí držela jeho milovaného synka Sammyho. Vytřeštěně zírala na požár.

Znovu ta svinská prokletá smůla! zuřil Charlie v duchu.

Jak upíral oči na planoucí traktor, zakopl pravou nohou o vyčnívající kořen stromu a už se neovladatelně řítit ze svahu a máchal rukama, aby zabránil pádu.

Nepovedlo se – tvrdě dopadl na zem a bolestí vyjekl, když si narazil pravé rameno, a pak se ještě kus kutálel z kopce.

Vztekle se vyškřábal na nohy a bez ohledu na to, že ho rameno pořádně bolelo, se znovu ze všech sil rozběhl a snažil se vyhýbat kravincům.

Potom, když už se blížil k domu, zahlédl, jak z pravé strany spěchá k požáru ještě někdo další.

Tom. Jeho čeledín.

Tom!

Co ten tady sakra dělá?

Ve chvíli, kdy Charlie doběhl k traktoru, začal oheň slábnout; žlutá barva na stroji byla zčernalá a samý puchýř.

Tom držel v rukou hasicí přístroj, který měli uložený ve stodole, a mířil jím na zdroj požáru.

Z nádoby však nic nevycházelo.

Co tu Tom vůbec pohledává?

Charlie se rozkřičel: „Spusť ten mizernej krám, Tome!“

Čeledín se otočil k Charliemu a rozčileně volal: „Je to zaseknutý, Charlie. Tyhle věci se mají taky kontrolovat. Měl by ses postarat, aby to...“

Ale zatímco ho Tom peskoval – a Charlie si pomyslel, že mu to jde až příliš snadno –, z hasicího přístroje se ozvalo hlasité *húúúš!* a vytryskl z něho proud hasicí pěny.

I přes syčení přístroje Charlie slyšel, jak Sammy pláče. Jeho synka vyděsil křik a oheň.

Měl by bejt v domě. Caitlin by ho tam měla odnýt.

Jeho žena však naopak popošla blíž a zaslechl ji i přes hukot ohně a sykot hasicí pěny, která proudila z přístroje a pokrývala traktor jako sníh.

„Charlie...“

Dítě pořád naříkalo.

„Jdi dovnitř, Caitlin. Já to tady zvládnú.“

Hasicí přístroj utichl, pěna došla.

Nicméně požár se také podařilo zkrotit vyjma jedné velké zadní pneumatiky, která doutnala a šířil se z ní odporný puch.

Ze všeho toho smradu – z hasicí pěny, spálené barvy a hořící pneumatiky – se Charliemu zvedl žaludek.

Ale už to skončilo.

„Tohle je prokletí, Charlie. Ta farma je určitě prokletá!“

Otočil se a upřel pohled na manželku. Rád by s ní nesouhlasil a pokáral ji, ať takové věci radši vůbec nevyslovuje.

Zvlášť když drží v náručí jejich modrookého chlapečka.

Všechno je dobrý. Je to v pořádku.

Ale co ten oheň?

Podíval se po Tomovi, který tam pořád stál s prázdným hasicím přístrojem v rukou.

O tom, proč začal traktor hořet a kdo v tom má prsty, si Charlie myslel svoje.

2.

Tom

„Ty... *parchante!*“ vyprskl Charlie a divoce gestikuloval rukama k ohořelému traktoru.

„Cože? O čem to sakra mluvíš, Charlie?“

Farmář přistoupil k Tomovi.

„Tos udělal ty. To tys podpálil můj traktor, ty...“

„Charlie...“ Caitlin rychle popošla až k němu. Sammy vztahoval ručku k tátovi, jako by cítil, že se děje něco špatného.

Tom zavrtěl hlavou. „Charlie, dyť jsem ten oheň zrovna uhasil. Spěchal jsem do stodoly pro hasičák...“

„A co tady vůbec děláš?“

Před několika hodinami Tom z farmy odešel pěkně rozzuřený a cestou kopal do hrud, protože mu Charlie oznámil, že mu bude muset zkrátit pracovní dobu.

Já zkrátka nemám dost peněz, Tome.

Čeledín tuhle novinku nepřijal vůbec dobře.

Ale mohlo by ho to rozvzteklit tak, že by zapálil traktor? Charlie byl přesvědčen, že ano.

„Tak tys odešel a pak ses zas vrátil? Mezitím sis dal pár pint a napadlo tě, že mně ukážeš, zač je toho loket?“

„Vrátil jsem se,“ odpovídal Tom zvolna a prohlížel si ty tři, kteří stáli před ním, „protože jsem tady nechal nějaký

náradí, který budu o víkendu potřebovat. Viděl jsem, že hoří, tak jsem utíkal, jak jsem moh, abych to uhasil...“

„Jistě. *No jasně*. Možná bys chtěl, abych ty povídače uvěřil, ty...“

Ještě včas se kousl do jazyka, protože nechtěl sprostě nadávat před Sammym.

„Chceš tvrdit, že jsem to *zapálil* a pak jsem utíkal to hasít? To přeci nedává smysl.“

„Ale jo, dává.“

Charlie si pomyslel, že už Toma dostal. O podobných věcech přece někde četl.

„To je tento..., syndrom nějakýho barona. Tedka to vypadá, jakej seš nárámnej chlapík, že jo? Zatracenej hrdina Tom, co?“

„To seš úplně vedle,“ odsekl Tom. Pak se otočil k jeho ženě. „Je mně líto, Caitlin, že musíš žít s někým takovým jako on.“

Tady to máme!

Charlie vykročil se zařatými pěstmi proti Tomovi. Ale Caitlin ho chytila za paži, aby ho zastavila. „Prosím tě, Charlie...“

Zůstal stát.

„A víš co?“ vyštěkl.

Tom čekal.

„Máš padáka. Seber si všechno, co ti patří, a vypadni sakra z naší farmy.“

„To máš pravdu, to udělám,“ přikývl Tom. „Tahle farma je na tom tak mizerně, jako by jí docházely baterky. Budeš potřebovat velký štěstí, abys z týhle žumpy vůbec něco dostal, a ty takový štěstí určitě nemáš, Charlie!“

Tom se otočil na podpatku, odhodil hasicí přístroj, který hlasitě zarachotil na kamení, a vrátil se ke svému

otlučenému autu. Nasoukal se do Fiesty, z níž se loupala barva a chyběly jí poklice na kolech, a nastartoval.

Caitlin s mužem se za ním dívali, jak odjíždí, a Charlie dumal, co si teď počne.

Za Tomovou Fiestou létalo bláto, jak hnal autíčko co nejrychleji po polní cestě, která se napojovala na hlavní silnici.

„Charlie, co teď budeme dělat?“ zeptala se Caitlin.

Až pak se farmář podíval na manželku, která měla v pěkné tváři vepsány obavy.

„Potáhnem to dál. Prostě... potáhnem to dál.“

Pokusil se povzbudivě usmát, ale žena se i dál tvářila zasmušile.

„Jenže Tom věděl, jak se dělá to nebo ono. Jak obsluhovat stroje a jak zacházet s dobyt看kem.“

„To já svedu taky,“ namítl Charlie, i když podle toho, jak se na něho podívala, jasně poznal, že ji příliš nepřesvědčil.

„A můžu najmout někoho jinýho,“ pokračoval. „Někoho lepšího než Tom. V okolí přeci musí bejt halda lidí, který hledaj práci. Spousta. Seženu někoho jinýho, kdo...“

„Na částečnej úvazek? A za tu almužnu, co mu můžem zaplatit? Já nevím, Charlie.“

Charlie se chystal pokračovat v povzbudivých řečech, ale nechal toho. Zdálo se, že jeho slova míněná jako vzpruha mají úplně opačný efekt.

„Charlie, to všechno je tímhle prokletým místem.“

Zarazil se. Povšiml si, že jeho žena má v očích slzy.

„Jen si vem všechnu tu smůlu, kterou pořád máme. Sám jsi to přece povídal... zdá se, jako by farmu ovládalo něco zlého.“

Na to Charlie přikývl.

Protože to byla pravda. Neustále je stíhaly nějaké pohromy. Do osiva se jim dostali potkani. Zvířata byla věčně nemocná. Stroje bez nějaké zjevné příčiny přestávaly fungovat.

Poslední dobou se tady stalo hodně špatných věcí.

Zdá se, že Mabina farma je opravdu prokletá.

„Najdu někoho, kdo nám pomůže, Cait. Hned zejtra ráno se do toho dám. A budu hledat, dokavád nenajdu pomoc. Mezitím to nějak zvládneme... Já to zvládnu.“

Caitlin se rozhlédla kolem.

„Charlie, kde je stádo?“

Zasraná práce! Nechal je na kopci, odkud se je snažil sehnat dolů k farmě.

Ale kde jsou ty krávy teď?

„Krucí...“

Charlie se otočil a potmě se rozběhl zpátky do kopce.

Tentokrát už se nedokázal vyhýbat kravincům, a tak na nich klouzal a s úzkostí se rozhlížel kolem, kam se mu ty zatracené krávy mohly zatoulat... V té chvíli docela jistě cítil, že ho stíhá nějaké prokletí.

3.

Nedělní pečínka

Sarah řídila své RAV4 a měla nahlas puštěné rádio. Víkendový moderátor BBC prosíval katalog hudebních hitů z osmdesátých a devadesátých let, z doby důmyslných vlasových kreací a velkých snů. Tahle hudba teď mohla oslovit nanejvýš posluchače, pro něž už čas nadějí a večírků téměř jistě pominul.

Přidala na hlasitosti, protože jí připadalo, že je v autě příliš тихо. Daniel a Chloe seděli mlčky na zadním sedadle a pochmurně vyhlíželi z okýnek.

Sarah se obvykle podařilo odvrátit většinu pozvání rodičů na nedělní obědy, ale občas se tam přece jen musela ukázat, a tuhle návštěvu už hodně dlouho odkládala.

V tom ovšem nebyl zásadní problém – ten spočíval ve skutečnosti, že pokaždé, když ji rodiče pozvali, zároveň zpravidla uvítali nějakého nahodile vybraného svobodného muže z Cherringhamu nebo okolních vesnic, a praktikovali tak zvláštní a neobratnou formu seznamky.

Někdy se z toho vyklubaly nekonečně dlouhé nedělní obědy.

Sarah častokrát rodiče žádala: *prosím, nechte toho, přestaňte s tím*, ale oni vesele pokračovali, jako by tuhle pozornost naopak vítala.

Přemluvit děti, aby jely s ní, to bývala také pěkná patálie. Měly své kamarády, koníčky a zábavy, a jejich život se na neděli jen tak nezastavil.

S Danielem to nebylo tak zlé. Zatím byl pořád ve věku, kdy dokázal trávit hodiny prohlížením ohromné sbírky cínových vojáčků, kterou shromáždil její otec. Rozmísťoval figurky na rozmanité makety terénu a mnohé sám zdobil barvami.

Nevadila mu ani historická přednáška, která se k tomu vázala, prohlížel si postavičky granátníků s dlouhými puškami nebo maurských nájezdníků se stříbrnými zahnutými šavlemi.

Ale Chloe?

Teenagerku na těchto návštěvách vlastně nemělo co zaujmout, přestože ji prarodiče zbožňovali.

Babička tuze ráda pekla a snažila se Chloe nalákat, aby jí při tom pomáhala, ale dívka měla o spletitosti přípravy velkého nedělního oběda menší než nulový zájem.

Ano, kdyby se kolem sporáku točil Jamie Oliver, to by mohlo být něco docela jiného.

„Mami,“ ozvala se Chloe a teatrálně se snažila maskovat netrpělivý tón hlasu, „mohla bys to prosím ztlumit? Co je tohle vůbec za muziku?“

Sarah ztišila rádio, ale rozhodla se nezavádět s Chloe debatu na téma David Bowie versus No Direction.

Nebo je to One Direction?

Je zajímavé, že jak se člověk stane rodičem, velmi rychle ztratí přehled o tom, co právě „frčí“, jako by narozením dítěte pozbyl schopnost vnímat moderní trendy.

„Už tam budeme, děti,“ oznámila Sarah s nucenou veselostí.

Podívala se do zpětného zrcátka, ale ani jeden z potomků na to nijak nereagoval.

Hlavou jí proletělo: *Pane Bože, nebo kdokoli jiný, dopřej mi dost síly!*

„Sarah! Už jsme to s čekáním na tebe vzdali. Zrovna jsme se chystali usednout ke stolu,“ řekla jí matka na uvítanou.

Sarah si pochopitelně načasovala příjezd tak, aby se mohlo hladce a bez průtahů, *prontissimo*, jak říkají Italové, začít s obědem. Tím současně minimalizovala dobu, kterou by měla strávit s jakýmkoli cizím mužským, jehož nalákali příslibem oběda zdarma s náznakem, že si navíc bude moct potlachat s dostupnou, byť naprosto neochotnou ženou.

Vešla do jídelny, která byla jako obvykle upravena zcela klasickým způsobem včetně dvou štíhlých kuželovitých svíček na stole, krásných stříbrných příborů, naleštěných bílých talířů a pečlivě poskládaných ubrousků. Překvapilo ji, že dnešní návštěvníci jsou docela jiní, než čekala.

„Sarah! Přicházíš jako na zavanou.“

Byl tu Tony Standish, dávný rodinný přítel a právní zástupce. Zdatně pomáhal nejen jejím rodičům, ale v poslední době i Sarah a Jackovi, když toho bylo zapotřebí při nějakém neformálním prošetřování podezřelého dění v Cherringhamu.

Prošetřování.

Takové archaické slovo.

„Ahoj Tony, moc ráda tě vidím,“ odpověděla s úsměvem.

Chloe s Danielem zasedli na místa u stolu, k nimž je dovedla babička. Při takovýchto obědech byl zasedací pořádek tuze důležitý, stejně jako další ceremoniální náležitosti.

U stolu mimo Tonyho Standishe tiše seděli místní vikář, reverend Hewitt, a jeho žena Emily.

To tedy bylo *neobvyklé*.

Michael a Helen Edwardsovi zrovna nevynikali v pilném docházení na bohoslužby. Očekávalo se však, a toho si byli velmi dobře vědomi, že alespoň několikrát do roka bude směřovat jejich pozvání k obědu i na adresu pana vikáře a jeho manželky.

Michael to nejednou se smíchem komentoval: „Třeba to nějak vylepší skóre, které mám u pánaboha. Člověk nikdy neví.“

Nicméně pokud Sarah bylo známo, zatím se nikdy nestalo, že by vikář přišel na oběd zrovna v neděli. Usmála se na ně a posadila se za stůl právě naproti Hewitovi a jeho ženě, zatímco otec se pustil do nalévání vína.

„Châteauneuf-du-Pape,“ oznámil Michael s hrdostí. „Až doteď jsem je šetřil.“

Kapka vína by vůbec nebyla na škodu, pomyslela si Sarah.

Kdyby ovšem nemusela na zpáteční cestě řídit. A nejen to – pak bude muset přetrpět večer věnovaný praní a úklidu. V práci měla celý týden napilno a jako obvykle se jí nakupily odkládané povinnosti každodenního života. Neděle bývala v její domácnosti zřídkakdy dnem odpočinku.

Paní domu se vynořila z epicentra dění, ze své kuchyně, tentokrát nikoli s obligátní roštěnou s brambory a yorkshirským pudinkem, nýbrž s něčím docela jiným.

„Mami,“ zeptala se Sarah, „co to je?“

Připomínalo to modernistický architektonický návrh fotbalového stadionu, jen místo lesklého kovového pláště jej pokrývaly vypečené škvarečky.

„Koruna z pečených vepřových kotlet,“ pravila pyšně Helen Edwardsová a složila tác doprostřed stolu, jako by tam přistála kosmická loď.

„Opravdu?“ utrousila Sarah a usmála se na děti, které zvědavě obhlížely podezřele vypadající hlavní chod.

„Jistě! Viděla jsem v televizi Ramsaye, jak je připravoval, a zapsala jsem si recept. Ještě jsem dohlédla, aby mi řezník ty kotlety odsekl, jak mají být, pak jsem je svázala do kruhu...“

Matka by s nadšením pokračovala v podrobném a barvitém líčení přípravy pečených kotlet, kdyby ji zdvořile nepřerušili.

O to se naštěstí postaral její manžel Michael, který pozvedl skleničku vína směrem k přítomným.

„Na přátele, na rodinu,“ pravil.

„Výborně,“ utrousil Tony.

Všichni si přitukli, dokonce i děti, které ovšem dostaly vína jen na dno skleniček. V jejich rodině platila taková tradice a Sarah si na podobné příležitosti vzpomínala ještě z dob, kdy byla malé děvčátko.

Tohle červené víno je skutečně vynikající, pomyslela si Sarah, když dopila a sáhla po sklence se sodovkou a připravovala se na to, jak přetrpí následující dvě hodiny.

„Takže to bylo tak,“ vykládal Daniel, „že když Římané všem druidům usekli hlavy, tak je napíchali na kopí a ty zarazili do kruhu na vršku kopce, aby tím děsili staré Brity. Jenže druidskéj velekněz seslal na Římany kletbu, po které se všechny ty hlavy proměnily v kameny. To Římany vyděsilo a kvůli tomu postavili osadu tady v Cherringhamu, a ne na Mabině vrchu.“

„Výborně, Danieli!“ pochválil ho Michael a poplácal vnuka po zádech. „Fascinující příběh, a taky jsi ho dobře přednesl. Co myslíte vy, pane vikáři?“

„Velice poutavé.“

Sarah usoudila, že vikář asi nebude zvyklý na jednáctileté kluky, kteří vyprávějí o popravách a kletbách. Dobře si všimla, že během debaty o podivném dění na Mabině farmě vikář a jeho žena Emily neřekli ani slovo.

Začala s tím matka, protože tato událost stála jako první na seznamu jejich obvyklých „nejčerstvějších cherringhamských drbů“.

Sarah během hektického pracovního týdne neměla čas ani náladu poslouchat nějaké klevety a docela ji překvapilo, že nejenom lidé z městečka, ale i její rodinní příslušníci zaujímají k případu „prokletí Mabiny farmy“ nějaký názor.

A protože měl každý své mínění, probíraly se hlavně jednotlivé argumenty, zatímco holá fakta zůstávala mimo předmět případných sporů. Jenom během posledního měsíce na farmě Charlieho Foxe začalo dvakrát nevysvětlitelně hořet. Jeho dobytek se nějak prodral přes údajně nepřekonatelnou dobytčí ohradu a zdupal sousední pole s pšenicí. Ve sběrném tanku na močůvku se objevila díra a vytékající svinstvo zamořilo potok, který se vlévá do řeky. A Charlie se ke všemu zapletl u Ploughmana do rvačky s jiným farmářem kvůli nezaplacenému dluhu.

Všechny tyto události při spojení s drbem, že Charlie vyhodil svého jediného čeledína, vedly k víceméně jednotnému názoru, který zastávalo celé městečko: že se totiž začalo opět projevat pradávne prokletí toho místa.

„A vůbec – kdo může tvrdit, že Danielův příběh nemá pravdivé jádro?“ řekl Michael a otevíral druhou láhev vína. „V těch místech vede podél kopců stará římská cesta. A našlo se dostatek důkazů o tom, že když se Římané přesunuli do zdejšího kraje, museli čelit tuhému odporu.“

„Můžete mít pravdu, Michaeli,“ přisadil si Tony Standish. „Ovšem já – promiňte, pane vikáři – se spíš kloním k názoru, že tu kletbu mají na svědomí čarodějnice.“

„Čarodějnice?“ vyhrkla Chloe. „Chcete říct, že jsme tady v Cherringhamu měli čarodějnice? To je skvělé!“

„Nejsem si tak jistá, že by na čarodějnicích bylo něco ‚skvělého‘, Chloe,“ pravila káravě babička Helen a směrem k vikárovi a jeho ženě vyslala něco, co se dalo považovat za rozpačitý omluvný úsměv.

Aj aj, pomyslela si Sarah. Jestli vikáře nějak urazíme, tak mi máma dá co proto...

Avšak stejně jako Chloe se nemohla dočkat, jaké pokračování bude mít Standishova zmínka o čarodějnicích.

„Je to velice zajímavá historka,“ dal se do vyprávění Tony. „V sedmnáctém století patřila Mabina farma třem sestrám, které na ní hospodařily. Podle všeho si při tom vedly velice dobře. Farmu společně zdědily, když jejich otec padl v občanské válce.“

„A jakou magii prováděly?“ zeptal se Daniel.

Sarah si uvědomila, že tento nedělní oběd výrazně překračuje očekávání jejích dětí – a musela připustit, že i když už nemůže popíjet to dobré červené víno, také se nenudí.

„No, všechno jejich čarodějnictví se asi týkalo jenom bylinek, Danieli,“ odpověděl Tony. „Podle záznamů provozovaly úspěšnou léčitelskou praxi.“

„Myslíte jako oči z mloka, krysí ocásky a takové věci?“ ujišťoval se Daniel.

„To bych si spíš vsadil na česnek a baldrián,“ usmál se Tony. „Těžily asi z pradávných vědomostí, a myslím, že jejich lektvary mohly být docela účinné. A většinou i úplně neškodné. Jenomže, jak se zdá, jednoho dne úplně nečekaně zemřel jeden z jejich ‚klientů‘. Od té

chvíle je začala nenávidět celá vesnice a skončilo to tím, že všechny tři sestry prohlásili za čarodějnice.“

„To je příšerné,“ hlesla hostitelka.

„Ano, dovedu si představit, jak to muselo být hrozné,“ přikyvoval Tony. „Odvlekli je do Oxfordu, soudili, uznali je vinnými a...“

„A pověsili za krk, dokud neumřely!“ dodal Daniel škodolibě.

Sarah střelila po synovi varovným pohledem. Sotva se mu dařilo maskovat, jak se pobaveně šklebí.

„Přesně tak,“ souhlasil Tony. „Jenže ještě než zemřely, měly prohlásit, že pole pod Mabiným vrchem budou – a to cituji přesně – ‚zmáčená krví a ohně pekelné vykonají jejich pomstu‘. Takže se nám naráz opět vynořila pověst o prokletí Mabiny farmy, což, jak se zdá, podněcuje v posledním měsíci představitost celého Cherringhamu.“

„Úžasně,“ řekla Chloe.

„Příšerné,“ dodal její bratr s úsměvem.

Rozhostilo se ticho, během něhož Helen servírovala přídatky, Michael naléval víno a Chloe s Danielem dostali colu.

„Co si o tom myslíte vy, Simone? Je možné, aby na nějakém místě leželo staré prokletí?“ oslovila Sarah reverenda Hewitta, protože ji skutečně zajímalo, jaký na to má názor.

„Víme, že je možné určitá místa požehnat,“ odpověděl bez váhání. „Proto se nelze divit, že někteří z nás si nejsou jistí, jestli místa, kde došlo k opravdu zlým skutkům, nemohou sama působit určitou formou zla.“

„Takže podle vás by ta kletba mohla být reálná?“ pokračovala Sarah a odložila příbor.

„Nikdy není radno podceňovat moc Temnoty,“ odvětil vikář vážně.